

Sygn. akt II K 298/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Sylwia Zierkiewicz

Protokolant: Bożena Cybin

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Elżbieta Pawlikowska**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 kwietnia 2014 r., 22 maja 2014 r. i 25 lipca 2014 r.

s p r a w y : **E. K. (1)**

córki K. i D. z domu K.

urodzonej (...) w J.

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 stycznia 2014 roku w S. woj. (...), o godzinie 13:15 na ulicy (...), na drodze publicznej w ruchu lądowym, kierowała samochodem osobowym marki V. (...) numer rejestracyjny (...) wbrew orzeczonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze sygn. akt II K 303/13 zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku tj. od dnia 21 stycznia 2013 roku od dnia 21 stycznia 2014 roku,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

I. uznaje oskarżoną E. K. (1) za winną popełnienia zarzuconego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 244 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. **69 § 1 i 2 k.k.** wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza ustalając na podstawie art. **70 § 1 pkt 1 k.k.** okres próby na 5 (pięć) lat;

III. na podstawie art. **73 § 1 k.k.** oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. **624 § 1 k.p.k.** zwalnia w całości oskarżoną od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. **17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych** nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 298/14

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2014 roku około godz. 13.15 na ul. (...) w S. funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania oskarżonej E. K. (1) poruszającej się samochodem marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...).

Po zatrzymaniu oskarżonej, funkcjonariusz R. J. dokonał sprawdzenia w bazie danych, za pośrednictwem dyżurnego K. w J., czy oskarżona posiada aktywny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. W międzyczasie w rozmowie z oskarżoną wskazywała ona, że orzeczony wyrokiem Sądu wobec niej zakaz już nie obowiązuje. Wobec stwierdzenia oskarżonej funkcjonariusz dokonał ponownego sprawdzenia, utwierdzając się w przekonaniu iż oskarżona posiada

aktywny zakaz prowadzenia pojazdów do 21 stycznia 2014 roku. Następnie funkcjonariusze policji dokonujący kontroli poddali E. K. (1) badaniu stanu trzeźwości, które wykazało wynik 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej k.18-22,50-51; zeznania świadka R. J. k. 14,67v, częściowe zeznania M. W. k.26-27, 51v.-52,).

W toku postępowania ustalono, iż Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 303/13 orzekł wobec oskarżonej E. K. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Na poczet orzeczonego środka karnego zaliczono oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia wydania wyroku. Z powyższego wynika, iż wobec oskarżonej orzeczony został zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres od 21 stycznia 2013 roku do 21 stycznia 2014 roku.

Ponadto w dniu 5 września 2013 roku oskarżona E. K. (1) została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze za czyn z art. 244 k.k. w zw. z art. 91§ 1 k.k. za czyny popełnione w dniach 10 i 11 czerwca 2013 roku oraz 2 lipca 2013 roku.

Kolejnych czynów z art. 244 k.k. E. K. (1) dopuściła się 1 i 5 października 2013 roku. Skazanie za te czyny nastąpiło w dniu 28 stycznia 2014 roku w sprawie Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygn. Akt II K 1888/13.

(dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 maja 2013 roku o sygn. akt II K 303/13 k. 12, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 września 2013 roku o sygn. akt II K 1045/13 k. 13, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 28 stycznia 2014 o sygn. akt II K 1888/13 k. 29)

Oskarżona E. K. (1) jest panną, o wykształceniu średnim, bezrobotną matką dziecka urodzonego w czerwcu 2014 roku.

Oskarżona jest zdrowa, nie leczona psychiatrycznie, neurologicznie i odwykowo.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonej 18-22,50; dane o karalności k. 9, odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze k. 12,13,29)

Oskarżona w swoich wyjaśnieniach, składanych zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu sądowym, nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, wyjaśniając że w dniu kontroli była przekonana, że nie posiada już zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego wyrokiem o sygn. akt II K 303/13. W sprawie II K 303/13 dobrowolnie poddała się karze, nie była obecna przy ogłoszeniu wyroku. Ponadto wyjaśniła, że w dniu 21 stycznia 2014 roku udała się do Medycyny Pracy a następnie do Wydziału Komunikacji, gdzie uzyskała informacje, że jej prawo jazdy straciło ważność i dopiero po opłaceniu 100złowych zostanie jej wydany nowy dokument.

W czasie zatrzymania powiedziała policjantowi, że według niej zakaz już nie obowiązuje. Wyjaśniając przed Sądem oskarżona ponad okoliczności wskazane wyżej, wyjaśniła że powiedziała policjantowi podczas zatrzymania, że jest szczęśliwa, bo zakaz wobec niej już nie obowiązuje.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonej w zakresie jej przeświadczenia o działaniu w przekonaniu o zakończeniu obowiązywania orzeczonego wobec niej zakazu za niewiarygodne.

Przeczą temu chociażby zeznania R. J., który dobrze zapamiętał przeprowadzoną interwencję, ponieważ oskarżona próbowała przekonać go, że nie ma już orzeczonego zakazu twierdząc, że parę dni wcześniej była w Komisariacie Policji i uzyskała informację, że zakaz już minął. W toku prowadzonego postępowania oskarżona nie wskazywała na takie okoliczności, jednocześnie konsekwentnie upierając się, że była przekonana, iż w dniu 21 stycznia 2014 roku zakaz orzeczony wobec niej zakończył się. Zapytana kiedy przyjdzie do sklepu jeśli będzie na drzwiach sklepu wisiała kartka z informacją „nieczynne od 7-18” stwierdziła, że 18-tego, chyba że będzie napisane włącznie. Ta okoliczność wskazuje, iż wyjaśnienia oskarżonej niezgodne są nawet z ogólnie przyjętymi zasadami - terminami obowiązującymi w handlu.

Ponadto jak wynika z zeznań świadka H. C. w czasie prowadzonego przez nią postępowania przygotowawczego przeciwko E. K. (1), tłumaczyła oskarżonej na czym polega przestępstwo z art. 244 k.k. i od kiedy do kiedy nie wolno jej poruszać się pojazdami mechanicznymi. Na pouczenia oskarżona reagowała beztrzesko, twierdząc „że jest za młoda i nikt jej nie zamknie, a poza tym jeździła, jeździ i jeździła będzie, ponieważ lubi ”.

To w interesie oskarżonej leżało, aby ustalić kiedy dokładnie kończy się orzeczony wobec niej zakaz, jeśli nie była pewna. Powyższe okoliczności, z uwzględnieniem zasad ogólnie przyjętych, co do zasad obowiązywania i obliczania terminów, choćby w zakresie godzin otwarcia sklepów, jednoznacznie wskazują, iż zeznania oskarżonej są przyjętą przez nią linią obrony. Nie można tracić z pola widzenia faktu, że w dniu zatrzymania oskarżona była w trzecim miesiącu ciąży i po tym zdarzeniu jej zachowanie, co potwierdzają funkcjonariusze policji, uległo poprawie.

Sąd uznał za wiarygodnie zeznania przesłuchanych w sprawie świadków będących funkcjonariuszami policji. Nie mieli oni żadnego interesu w tym, aby zeznawać na niekorzyść oskarżonej. Oceniając zachowania oskarżonej w czasie wykonywania z nią czynności, rzetelnie wskazywali, że przy trzecim, postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przeciwko E. K. (1) jej zachowanie uległo poprawie, poważniej niż zwykle podchodziła do popełnionych przez siebie czynów zabronionych, nie była już taka pewna siebie. Rozbieżności w zeznaniach przesłuchanych funkcjonariuszy, Sąd uznał za typowe następstwa upływającego czasu oraz dużą ilość przeprowadzanych przez nich kontroli drogowych.

W prowadzonym postępowaniu nie budzi wątpliwości co do swojej wiarygodności również pozostały materiał dowodowy w postaci danych o karalności, załączonych wyroków których nie sposób kwestionować.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, poddany przez Sąd gruntownej i wszechstronnej analizie, stworzył niepodważalną podstawę do stwierdzenia sprawstwa, jak i winy oskarżonej E. K. (1) w zakresie zarzucanego jej czynu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż oskarżona E. K. (1) w dniu 21 stycznia 2014 roku w S. na ul. (...) nie zastosowała się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 8 maja 2013 roku o sygn. akt II K 3030/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku lat i kierowała samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) na drodze publicznej, czym dopuściła się popełnienia występku z art. 244 k.k.

Oskarżona E. K. (1) miała wiedzę, iż prowadzenie pojazdu mechanicznego, pomimo orzeczonego zakazu, stanowiło naruszenie przepisów prawa. Oskarżona mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszyła je. Czynu zabronionego dokonała umyślnie. Oskarżona działała przy tym w normalnej sytuacji motywacyjnej, zdając sobie sprawę zarówno z bezprawności, jak i karygodności swego postępowania. Czyn z art. 244 k.k. popełniła w sumie 5 krotnie.

Wymierzając oskarżonej karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd uwzględnił całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych popełnionego przez nią przestępstwa, a zwłaszcza charakter jej czynu. Sąd miał przy tym na uwadze zarówno okoliczności łagodzące, jak i okoliczności obciążające oskarżoną. Za istotną okoliczność łagodzącą, Sąd przyjął młody wiek oskarżonej i jak wynika z zeznań świadków zmianę zachowania świadczącą o zrozumieniu przez oskarżoną mimo wszystko naganności swego postępowania. Sąd uznał nie przyznanie się oskarżonej do winy, będącej już w ciąży jako próbę uniknięcia odpowiedzialności w sytuacji życiowej, w której się znalazła. Za okoliczność obciążającą Sąd uznał uprzednią dwukrotną karalność, znaczny stopień szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez oskarżoną oraz brak poszanowania prawa i orzeczeń Sądu.

Zdaniem Sądu, kara w tym wymiarze winna uzmysłwić oskarżonej nieopłacalność łamania prawa, stanowiąc jednocześnie przestrożę na przyszłość. Sąd miał przy tym na względzie cele, jakie wymierzona kara powinna spełnić wobec oskarżonej, przede wszystkim cele wychowawcze. Kara w tak wysokim wymiarze winna również wdrożyć oskarżoną do poszanowania zasad porządku prawnego. Tak ukształtowana kara będzie także realizowała cele ogólnoprewencyjne i da wyraz zdecydowanego braku społecznej akceptacji dla tego typu zachowań.

W ocenie Sądu uprzednia karalność oskarżonej nie prowadziła do orzeczenia wobec niej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Sąd uznał, iż biorąc pod uwagę całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych oraz fakt urodzenia w czerwcu dziecka, nad którym oskarżona samodzielnie sprawuje opiekę, że zasługuje ona po

raz ostatni na zastosowanie wobec niej instytucji warunkowego zawieszenia kary. W tej sytuacji należało orzec maksymalny okres próby wynoszący 5 lat.

Oskarżona w ocenie Sądu nie jest osobą całkowicie zdemoralizowaną. Orzeczenie zatem wobec niej bezwzględnej represji karnej w postaci kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłoby rażąco niewspółmierne i w odczuciu społecznym niesprawiedliwe. Bezwzględne pozbawienie wolności traktować bowiem należy jako środek ostateczny.

Aby kontrolować zachowanie oskarżonej w czasie próby, Sąd oddał oskarżoną pod dozór kuratora. Nie celowym w przypadku urodzenia w czerwcu 2014 roku jest orzekanie obowiązku podjęcia starań o uzyskanie pracy. Oskarżona samotnie wychowująca dziecko, winna ten czas wykorzystywać przede wszystkim na zajmowanie się dzieckiem i budowanie z nim więzi, a nie poszukiwanie wraz z dzieckiem pracy. Nie pozostaje ona bez środków do życia, gdyż pomaga jej matka przebywająca za granicą, która przysyła jej środki na utrzymanie.

Wobec trudnej sytuacji materialnej oskarżonej Sąd zwolnił ją od ponoszenia kosztów i opłat postępowania.